

S CĂDEREA ÎN TUNERICULUI
SUPRAVIETUIORII
În toiul nopții

ERIN HUNTER

Căderea întunericului
SUPRAVIEȚUITORII

În toiul nopții

Cartea a VIII-a

Traducere din limba engleză de
Cristina Badea Guțu

Galaxia Copiilor

Redactare: Andreyă Oti
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Cristina Șerban
Design copertă: Oana Bădică

SURVIVORS. DEAD OF NIGHT

Erin Hunter

Copyright © 2016 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Endpaper art © 2016 by Frank Riccio
All rights reserved.

SUPRAVIEȚUITORII. ÎN TOIUL NOPTII

Erin Hunter

Copyright © 2021 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României,
Bd. Unirii nr. 22, sector 3, cod poștal 030833, București.

ISBN 978-606-796-106-5

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Mulțumiri speciale lui Rosie Best

Pentru Jessie, care doarme buştean.

FARUL

POSTUL DE VEGHE
LA ÎNĂLȚIME

ȚĂBĂRA CĂINILOR SĂLBATICI

LACUL FĂRĂ SFÂRȘIT

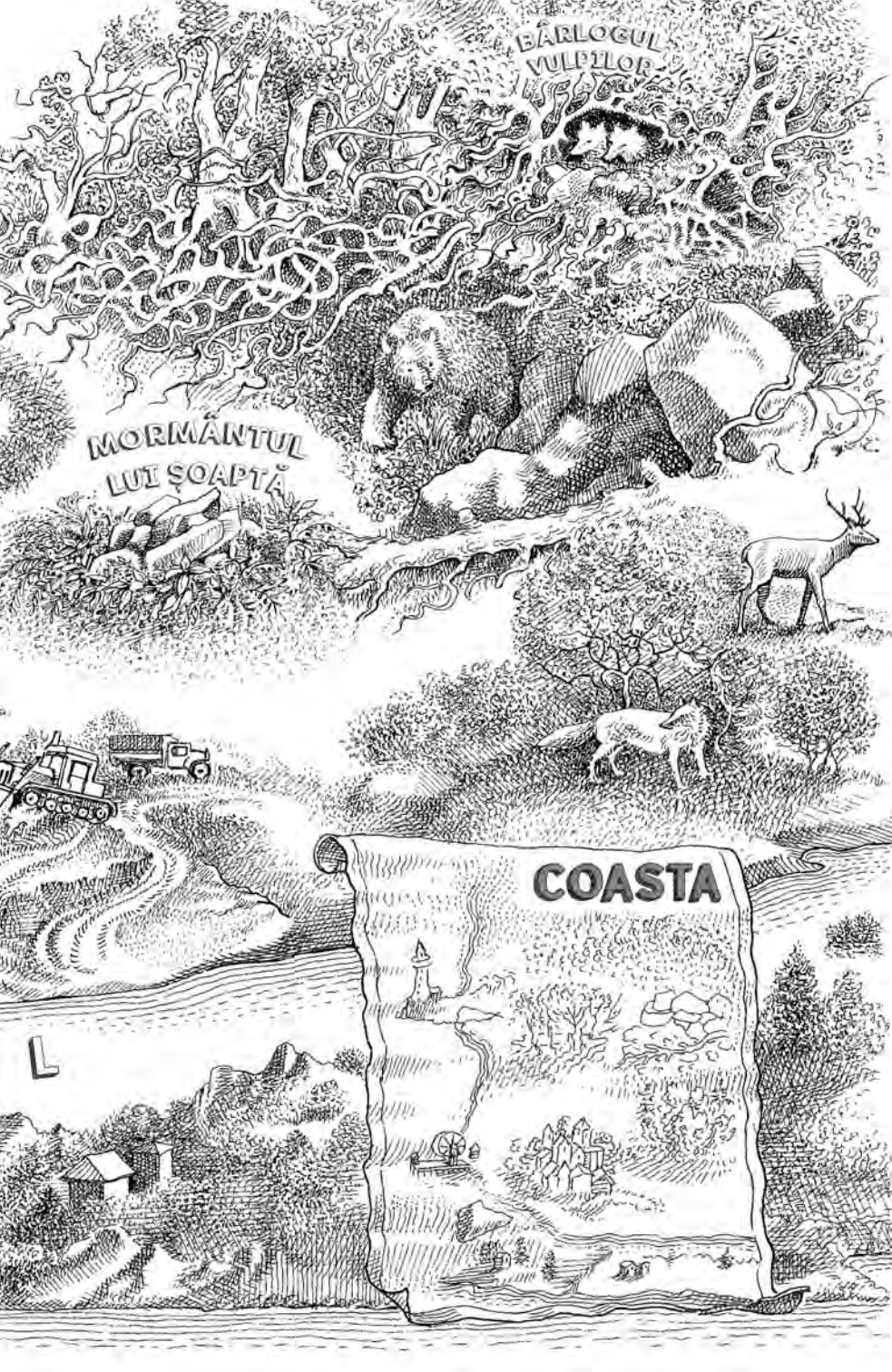
AȘEZAREA
LABELOR-LUNGI

R Â U

**BĂRLOGUL
VULPILOR**

**MORMĂNTUL
LUI ȘOAPTĂ**

COASTA

MEMBRII HAITEI

HAITA SĂLBATICĂ (ÎN ORDINEA IERARHIEI)

ALFA:

femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

BETA:

mascul cu blana groasă, alb-aurie (cunoscut și sub numele de Norocel)

VÂNĂTORII:

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cafenie

BRUNO — câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie și cu fața dură

BELLA — femelă cu blana groasă, alb-aurie

MICKEY — câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru

FURTUNA — femelă din Haita Câinilor Fioaroși, cu blana castaniu-cu-cenușiu

ARC — mascul din stirpea Câinilor Fioaroși, cu blana negru-cu-cenușiu

ȘOAPTĂ — mascul cenușiu, slăbănog

WOODY — mascul vânjos, cu blana maronie

CÂINI DIN SERVICIUL DE PATRULARE:

LUNA — femelă de ciobănesc, cu blana alb-cu-negru

TIC — câine de vânătoare olog, cu blana cafenie, cu pete negre

SĂGEATĂ — câine de vânătoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

DAISY — femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie

GREBLĂ — mascul costeliv, cu blana sârmoasă

BRIZA — femelă de talie mică, cu urechi mari și blana scurtă

HĂITAȘA — femelă de talie mică, cu blana brun-roșcată

CĂRĂBUȘ — mascul cu blana lungă, alb-cu-negru (puiul Fiorosului și al Lunei)

GHIMPUȚA — femelă cu blana lungă, neagră (puiul Fiorosului și al Lunei)

PORUMBIȚA — femelă mică neagră

OMEGA:

femelă de talie mică cu blana lungă, albă (cunoscută și sub numele de Rază-de-Soare)

PROLOG

Un Câine Fieros nu se ascunde niciodată!

Mormăilă mârâise la câinele mare, auriu, înfigându-și hotărât lăboaiele de cățel în grămada de frunze. Limbuța se uita la el în vreme ce inima îi bătea înfricoșată. Celălalt frățior al lor, Clătinici, scânci cu neliniște și se apropie împleticit de câinele alb-cu-negru.

Limbuța își dădea prea bine seama de ce era Mormăilă așa înfuriat.

„Ceva e pe urmele noastre. Iar câinele auriu știe exact ce este.“

Tot drumul, cei doi câini adulți mormăiseră în șoaptă; își închipuiau că puiuții nu puteau să-i audă sau să le miroasă spaima. Cu ochii la Norocel, câinele auriu, Limbuța se tot înfiora, din vârful urechilor până în vârful cozii pleoștite. Norocel era un câine mare, curajos. Păi dacă *lui* îi era frică

de vietatea care scosese urlete așa ciudate în puterea nopții, atunci sigur era de rău.

Preț de-o clipă, Norocel părăsise să ezite; se holbase la Mormăilă, de parcă acest cățelandru nervos era tot atât de înspăimântător ca și pericolul ce pândea din întuneric.

— Căței, faceți la fel ca noi! spuse Mickey, tovarășul de Haită al lui Norocel.

Se trânti la pământ și se rostogoli până când blana i se umplu de frunze uscate și de noroi.

Limbuța se rostogoli și ea întocmai; se acoperi așa bine, încât ajunse să simtă că e mai degrabă noroi și nu cățel. În mod normal tare i-ar fi plăcut să se tăvălească în pădure cu frățiorii ei și noii lor prieteni, numai că acum nu era de joacă. Îl încurajă pe micuțul Clătinici împungându-l cu botul ei umed, și-l ajută să se acopere, până când mirosul lui cald și familiar se pierdu sub mireasma pădurii.

— Trebuie să rezistați tentației de a vă linge, explică Mickey.

Clătinici îngheță cu limbuța pe jumătate afară; tocmai se pregătea să-și scoată murdăria din blană.

— Foarte bine. Acum trebuie să facem liniște și să stăm neclintiți!

Mickey se târi sub o tufă. Limbuța și Clătinici îl urmară. Frățiorul Limbuței își frecă căpșorul de Mickey și își ascunse

boticul care-i tremura în blana marelui câine. Și Limbuța ar fi vrut să-și ascundă fața la fel. Totuși, nu se putea abține să nu se uite. Orice monștri ar fi fost, trebuia să-i vadă cu ochii ei.

„Tare aș fi vrut să fi fost aici Cățeaua-Mamă. Ea era mare și puternică. Ar fi putut pune monștrii pe fugă.“

Dar nici urmă de Cățeaua-Mamă în Grădină; nici urmă de Haită sau de Labe-lungi care să le poarte de grijă. Cățeaua-Mamă plecase de mult – să fie cu Cățeaua-Pământ, cel puțin așa zisese Norocel; și nu era nimic de mâncare, și nu fusese nici un alt câine care să le spună ce să facă. Până acum, când sosiseră cei doi câini necunoscuți.

Limbuța nădăjduia din suflet că de Cățeaua-Mamă avea de-acum grijă Cățeaua-Pământ. O îngropaseră înainte de a părăsi Grădina – pe ea și pe puiutul rece, încremenit, pe care-l găsiseră zăcând în iarba înaltă.

Limbuța își dădu urechile pe spate; abia își stăpânea nevoia de a scheuna. De-acum putea mirosi monștrii. Pentru un moment crezu că sunt câini. Ba nu, mirosul nu semăna deloc cu cel din Grădina de Câini, nici cu cel pe care-l scoteau Mickey și Norocel. Era un miros mai ascuțit. Un miros necunoscut.

Când cățeii își părăsiseră căminul, câinii adulți le promisese că ei le vor purta de grijă; Limbuța îi crezuse pe cuvânt. Acum, se uita la Norocel rămas în fața tufișului, înțepenit în

patru labe. Spera din toată inima ca acest câine cu blană aurie să își țină promisiunea.

În schimb, Mormăilă se rățoia la Norocel:

— Eu nu mă ascund de nimeni!

Un ușor mârâit vibră în pieptul Limbuței. Tare îi venea și ei să mârâie, dar la Mormăilă. Îi venea să-i strige să nu mai fie așa un nătărău! Însă ar fi atras și mai multă atenție asupra ei și nu îndrăznea.

Mormăilă se întoarse să plece. Limbuța se încordă toată. Era gata să se năpustească asupra lui și să-l târască înapoi de ceafă dacă ar fi fost nevoie. Dar apoi auzi vocile, iar curajul îi pieri cu totul.

— Încotro-s puiuții?

— Haite, pe-aproape. Miros puiuți...

„Ce sunt astea?”

Înnebunită de spaimă, Limbuța se făcu una cu pământul.

Atunci Norocel se năpusti asupra lui Mormăilă și-l îmbrânci înspre tufiș. Cățelul rezistă, căutând să se opintească cu lăbuțele în noroi. Limbuței îi venea să țipe la frățiorul ei.

„Ești greu de cap? Nu te mai lupta cu el!”

Până la urmă, Mormăilă se trezi lunecând sub tufiș lângă Limbuța. Norocel se îndesă și el imediat alături. Mormăia ceva în urechea cățelandrului, ceva ce Limbuța nu izbuti să audă. Îi auzi însă pe Mormăilă răspunzând înfiorat:

— Coioți? Ce mai sunt și ăștia?

— Mănânc cățelușii. Le pap întâi năsururile fragede! șuieră o voce răgușită în apropiere.

— Eu ronțai codițele!

Auzind așa ceva, Mormăilă își pierdu cu totul glasul. Începu să tremure ca varga. Limbuța se puse pe tras cu ochiul printre rămurele; în vârful dealului se zăreau câteva umbre mișcătoare. Siluetele lor semănau cu cele ale unui câine, dar corpurile lor îmblănite stăteau pe niște picioare lungi și subțiri; arătau ca niște oase peste care părea că pielea fusese mult întinsă.

Clătinici se ascunse parcă cu totul în blana deasă a lui Mickey; până și Mormăilă strânse din ochi de frică. Limbuța însă nu-și putea lua privirea. Coioții se apropiau din ce în ce mai mult.

„Nu-mi este frică de întâlnirea cu Cățeaua-Pământ“, mârâia în sine ei. „Dar nici n-am de gând să-mi las codița ronțăită de vreun jumătate-câine!“

CAPITOLUL UNU

Pe sub ochii Furtunei, în luminișul din fața Taberei, câinii roiau ca niște umbre pătrunse de spaimă. Urlau și scheunau de durere, de groază.

Labele firave ale Câinelui-Soare mângâiau vârfurile copacilor, dar încă nu atinseseră pământul. Lumina care bătea pe cadavrul întins la picioarele Furtunei era gri, în ton cu blana zdrențuită a câinelui.

Se vedeau doar petele roșii de sânge în lumina slabă a dimineții.

„Un câine a făcut asta!“

Furtuna se lăsă pe burtă, uitându-se în ochii lipsiți de viață ai lui Șoaptă. Avea niște răni îngrozitoare. Niciun câine nu ar fi putut supraviețui, cu atât mai puțin dragul și slăbănogul de Șoaptă. Coastele și stomacul îi fuseseră sfâșiate de gheare puternice, iar gâtul îi fusese smuls. Cu vârful labelor,

Furtuna aproape că atingea solul înnegrit de sângele pe care Șoaptă îl vărsase Cățelei-Pământ.

Mai văzuse ea și alți câini morți – mulți câini morți. Ținuse bine minte chipurile lor: urechile căzute de tristețe ale Cățelei-Mamă; expresia pașnică a puiuțului Lamei – cu toate că moartea sa numai pașnică nu fusese; buza de sus a lui Teroare, răsucită până în ultima clipă într-un mârâit înnebunit, mânios.

Dar Șoaptă avea ochii larg deschiși și gura ușor căscată – parcă l-ar fi surprins ceva.

„Cine ți-a făcut una ca asta?”

Furtuna se trezi găfâind și tremurând. Îi era frig. Totuși, nu-și putea da seama: să fie aerul rece sau fiorii groazei?

Tovarășii ei de Haită încă se văitau, învârtindu-se în jurul trupului lui Șoaptă. Bruno se foia încoace și încolo; labelle sale enorme păseau parcă tiptil, nu care cumva să atingă locul în care murise Șoaptă. Omega Haitei, Rază-de-Soare, dârdâia toată la rădăcina unui copac, cu boticul pitit în spatele unui smoc de iarbă.

Abia vag, Furtuna desluși urletul unui câine:

— Urmați mirosul! Puneți laba pe ei!

...și câțiva dintre câini o și zbughiră printre tufișuri, în direcția copacilor. Printre ei, mica Daisy cea albă și Greblă

cel înalt și jigărit. În clipa următoare li se alătură și Mickey, câinele ciobănesc alb cu negru.

„E prea târziu. De-acum nu-l mai puteți salva pe Șoaptă“, se gândi Furtuna. „Și nici nu-i veți găsi ucigașul. E mort de prea mult timp.“ Rănille începuseră să i se usuce și mirosea ciudat. Cine îl omorâse pe Șoaptă era deja departe.

Din nou, Furtuna se întoarse la același gând: „Un câine i-a făcut asta lui Șoaptă. Dar *care* câine?“

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? urlă Alfa. Acesta este teritoriul nostru! Unde sunt câinii care patruleau seara trecută?

În vocea Alfei, șocul se preschimbă în mânie.

Dărdâind pe lăbuțe, Ghimpuța ieși în față.

— E... eu eram, Alfa.

— Eu conduceam patrula, Alfa, zise Briza și veni să se așeze lângă Ghimpuța.

O împunse ușurel cu botul, de încurajare. Briza stătea neclintită pe picioare. Când se uită însă la corpul lui Șoaptă, ochii căprui i se întunecară.

— Am patruleat toată noaptea la marginea Taberei. Nici unul dintre noi nu a văzut nimic.

„Îți ia ceva timp să înconjuri Tabăra de la un capăt la celălalt și înapoi“, chibzui Furtuna. „Așa că un câine ar putea ușor evita să dea nas în nas cu patrula, în cazul în care n-ar vrea să

